

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja trikrat na teden, vtorek, četrtek in sobota, ter velja po pošti prejeman, ali v Mariboru s pošiljanjem na dom, za celo leto 10 gold., za pol leta 5 gold., za četrt leta 2 gold. 60 kr. — Za oznanila se plačuje od navadne četrstopenjske vrste 6 kr. če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. Vsakokrat se plača stempel za 30 kr. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Mariboru, v koroški ulici hišn. št. 220. O pravništvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v tiskarnici: F. Skaza in dr., v koroški ulici hišn. št. 229.

Rodoljubi

iz vseh volilnih okrajev slov. Štirskega so povabljeni k shodu volilcev, ki bode v ponedeljek 21. avgusta o polu štirih popoldne v Mariboru v čitalnici. Predmet posvetovanja bo:

1. Volitev centralnega volilnega odbora.
2. Nasvetovanje kandidatov v deželni zbor za slovenske volilne okraje.

Dr. J. Vošnjak, poslanec. Franc Kosar, poslanec.
J. Pajk, profesor. Dr. M. Prelog, zdravnik.
Dr. Fr. Radej, bilježnik.

Poravnanje s Slovenci.

Vsi dunajski listi imajo iz Ljubljane telegrame, da pokliče ministerstvo zdaj še pred deželnim zborom zaupne može slovenskega naroda ter se z njimi dogovori o tem, kaj gre našemu narodu. Tudi „Novice“ pričakujejo to kot drug potreben korak ministerstva. Torej je več nego verjetno, da potem ko je vlada v rajhsratu odkrila kaj meni Poljakom dati, ko je dogovorila se s českimi voditelji, tudi nas, tretji faktor cislajtansko-slovanske opozicije, v nimar ne pusti. Kako tedaj temu poravnanju nasproti stoji naš narod, kaj od njega pričakuje?

Med vsemi narodi v Avstriji smo gotovo mi Slovenci in Čehi še najbolj navezani na Avstrijo, t. j. najbolj potrebujemo Avstrije. Čuti so pač lahko v politiki dostikrat vodilo narodom, a določanje imajo vselej obziri na korist, na potrebo. Obkoljenim s tujim življenjem, kot zadnikom jadranskega morja, vrženim na geografski položaj, kterege bi rada imela tri velika evropska plemena, ni nam želeli velike katastrofe, kjer se v bojnem sprijetju dveh velikanov naša osoda more (če prav ne mora) tudi na slabo obrniti. Ravno Slovenci in Čehi smo bili do l. 1866 v nenaravni zvezi z velikim germanskim telesom, ki se je lani tako jako okrepčalo, in ravno po nas steguje moloh roke, in kakor njegovo goltnost iz zgodovine poznamo, strah nas mora biti, da enkrat v njegovo oblast padlim ne bi lahko mogoče bilo narodno življenje dolgo ohraniti. To nas mora najbolj napotovati, da velika zveza dežel, h kateri že toliko let pripadamo, okrepi svoj obstanek na našo in svojo korist; to nas navaja, da smo dobri Avstrijci in zato bode slovenski narod iskreno in odkritosrčno državi nasproti prišel po svojih poverjenikih.

Dasi pa nas že potreba navaja biti prijatelji monarhiji in oni vladi, ktera jo hoče pred zunanjimi in notranjimi pogibeljnimi čuvati, vendar nečemo in nesmemo dati z nami „pomiriti“ in „poravnati“ za vsako ceno. Živeti hočemo, a vredno in častno živeti. Ne tirjamo, da se nam zakolje tele, a to moramo tirjati, da se nam da mogočnost prosto dihati, da se nam da pogoje s katerimi si narodno življenje toliko ukrepimo in utrdimo, da bode iznad naših glav izginil na lasu viseči Damoklov meč narodne smrti. Zatorej je treba zopet ponavljati, da se ne smemo dati odpraviti z malimi koncesijami. Da je deželni glavar na Kranjskem uzet iz večine poslancev, je zevsem pravično zahtevanje in spolnitev se zdi kot sama ob sebi razumljiva, a za našo slovansko prihod-

nost žalibog da nima nobene odločbe slučaj, kdo se v senci krasnega vrta ljubljanske burge hladi. V bistvene reči naj se od vlade seže.

Kajti dasi smo dobri Avstrijci in moramo že iz koristoljubja za to državo tudi na žrtve pripravljeni biti, dasi smo mali narod, ki ravno nima težkega glasa na vago vreči, in čeravno smo politično jako sestradani: vendar se ne smemo sami zavreči, niti ne smemo in nečemo zaradi vsega tega se do prevelike pohlevnosti potisniti dati. Čutimo se kot del Slovanstva, kot del naroda, čigar prihodnost stoprv zori, kterege je tudi v tej Avstriji največ na število. Kdo bi hotel biti izmed nas naiven dovolj, da bi trdil, ka Hohenwart iz golega pravicoljubja in iz dobrohotnosti do nas Slovencev poravnanja hoče (če je v obče izvestno, da ga hoče). Ne mislimo tega, nego pogajali se bodo z nami, ker so se z drugimi, čijih del vedó da smo, in katerim mora samim do tega biti, da se ne oslabimo, ker bi izgubili tudi oni s tem. Avstrija nas treba, kakor mi nje. Še bolj; ker po njenem padci imamo mi še vseslovanstvo.

Kaj naš narod zahteva, to je znano vladi. Naprvo in najstarše zahtevanje je uvedenje našega jezika v vse javno življenje pri nas in za nas Slovence. Nemci med nami naj niti od nas niti od vlade nobene krivice ne trpe. Kar hočejo oni sami za sebe storiti, svobodno jim bilo. Kar hoče vlada za nje storiti, podpirali bodemo. Samó nas naj pusti, da svoje varujemo, nam naj da naše, naj nam ne sili tujega. Kar tujega, nemškega trebamo, to bodemo že poiskali in vzeli sami. V višjem in nižjem, v uradih in šolah pak moramo zahtevati svoj jezik, kot prvo poroštvo proti potujčevanju, proti duševnemu bastardiranju našega naroda.

Zedinjenje Slovencev, to je: vsaj administrativno zedinjenje vsega našega naroda je zahtevanje, ktero Slovenci ne moremo nikdar, nikdar pustiti. Ne tirjamo nobene nove države, nobenega kraljestva, nič avstrijskega, nič države v državi, a to kar se nam neobhodno potrebno zdi: da se deli našega naroda iztrgajo tujcem iz gospodarstva, da bodo domačini v domači hiši, to ne smemo nikoli zahtevati nehati. Zatorej bi pogubna bila politika, ki bi ločila popolnoma kranjske Slovence od štajerskih, goriške od kranjskih itd. Može, ki bodo besedo imeli, naj govore v imenu vsega našega naroda in za ves narod.

Kar je Čehom njih zgodovinsko državno pravo, to nam mora biti v narodnem naravnem pravu utemeljeno tirjanje vladnega priznanja celokupnosti in edinstva slovenskega naroda. Ne vemo kako so dogovori s Čehi. A kolikor smo Čehi v boji videli zadnja leta, kolikor značaje českih voditeljev poznamo, lahko za gotovo vzamemo, da so dobili zagotovilo ka se njim prizna njih državno pravo. Oni so to priznanje tirjali, da ne bi svoje bodočnosti podvezali, da bi na vse slučaje imeli zaslombo, da ne bi sami sebi naredili nevaren precedens. Tudi mi ravnajmo enako, ne pozabimo skrbti za prihodnost narodovo, in — ne udajmo se!

Domače in slovanske novosti.

— V vsej tihoti sta imela Brandsteter in Seidl predvčeranjem skod nekterih svojih vernih, posvetovaje se o volitvi. Dasi jima je število nazočih kazalo, da nimata nobenega izgleda zopet voljena biti, hočeta vendar zopet kandidirati. — Slovenci, pozor pri izbiranju volilnih mož! Ne zberite nobenega ki ne oblubi narodno voliti.

— Ravno je dotiskana slovenska knjižica, ktera ima namen podučiti slovensko ljudstvo o volitvah. Izdalo jo je mariborsko tiskovno društvo. Začne se že denes udom itd. razpošiljati. Kdor bi želel tega „Poduka“, naj se pri tajniku tisk. društva (g. Rola) v Mariboru oglasi.

— V brežko-sevniško-kozjanskem okraji so se odlični rodoljubi in volilci dogovarjali zopet voliti dozdanjega poslanca g. Kosarja. Nemškutarji bodo rinili Janeza Janežiča, našega odpadnika.

— Dr. del Cott, našim bralcem znan nemškutar iz Brežic, kakor se nam poroča, nima več volje blamirati se s kandidaturo v brežko-sevniško-kozjanskem okraji kakor lani in prej, temuč se ponuja Celjanom za poslanca.

— V Žavcu je bila 15. t. m., ob treh popoldne volitev novega župana. Izvoljen je gosp. dr. Jože Tarbauer, po rodu Nemeč, pa izredno pošten in iskren Slovenec, kateri je že mnogokrat dokazal, da se ničesar ne prestraši, kadar gre za naše narodne pravične želje in tirjatve, Slovenščina mu jako gladko teče. Bog živi župana in odbor domoljubnega trga!

— C. k. deželni predsednik kranjski pl. Wurzbach se je z vladnim svetnikom Roth-om zadnje nedeljo peljal na Dunaj na posvet.

— Govoré o razpustu deželnih zborov pišejo „Novice“: Zdaj čakamo le še drugega djanja vladnega, namreč tega, da se tudi zaupni može Slovencev pred začetkom deželnih zborov pokličejo v razgovor na Dunaj, in da vlada, kakor je to parlamentarni običaj, iz večine zborove izvoli deželnega glavarja. Narodna večina ima pravico do tega. Ko so nemškutarski časniki slišali, da dr. J. Bleiweis-a je trdna volja, da ostane to, kar je bil, in da nikakor ne hrepeni po stolu deželnega glavarja, če bi se mu tudi namenilo, brž so bili ti časnikarji s priliko „o grozdji in lesici“ pri roci. Ko so potem časniki govorili, da utegne dr. Costa postati deželni glavar, brž je bil strašen oginij v strehi kazinistov, penziójnistov in družih tacih istov, ki predobro vedó, da dr. Costa, že bivši namestnik deželnega glavarja, bi bil tudi ves mož za to mesto. Ko se je tudi o dr. Razlag-u pisalo, da on utegne priti na to mesto, brž so skovali pretvezo, da ni Kranjec, še malo časa v deželi itd. Tako za vsacega, ki bi bil slovenskemu narodu po volji, imajo nesramne psovke, a samo do tega si vendar ne upajo, da bi — konstitucionalci imenovali koga iz svoje koterije, da bi — razdiral, kar vlada zdaj ustanoviti hoče.

— Po soglasnem sklepu c. k. deželne komisije za novo cenitev zemljiških davkov je bil g. dr. Costa izvoljen, da potuje po celi deželi in bližnjih okrajih sosednih dežel v ta namen, da pregleda delovanje dotičnih okrajnih komisij z vnanjimi; potem pa o vsem poroča c. k. deželni

komisiji. Dosehmal je dr. Costa potoval v Litijo, Krško in Brežice na Štajerskem. Nadejati se je, da to potovanje ne bode brez dobrega vspeha za prevažno preuredbo zemljiških davkov. „Nov.“

— V junski dolini na Koroškem so nemškutarski prusomani že začeli volilno agitacijo proti Slovencem. V nekem zboru, ki so ga „demokrati“ sklicali, so priporočali in sklenili resolucijo proti ministerstvu in proti federalizmu ter izrekli, da hočejo iti z Nemci. Nemški listi poudarjajo to poročevanje, da so to Slovenci sklenili. Res so v junski dolini Slovenci, a žalibog da so, vidi se, brez dovoljnega poduka, brez vodstva ter prepuščeni tujcem, ki so edini sklepe delali brez Slovencev.

— Dve novi slovanski gimnaziji na Moravskem se bodo vsled naredbe nj. vel. cesarja ustanovili v vlaškem Meseriču in Trebiču.

— Na učiteljski skod v Zagrebu se je dozdej oglasilo skoro 800 udeležnikov.

— Ker na Hrvatskem vlada zadnje upanje stavlja na neko zmerno ali „umjerenost stranko“, ktere niti ni, piše zagrebški „Obzor“, da za zdaj res hrvatski narod ni proti uniji, da pa se za prihodnost neče in ne more vezati. Kaj bode kasneje, ali se bodo odnošajipremenili, hoče-li večja stopinja razvitka pozabiti na staro navado in dati drug mér historičnemu toku, bode-li Ogerska z umno politiko umela zvezo s Hrvatsko utrditi, to je skrb kasnejšega, morda ne dalekega časa in ljudi, ki bodo tačas iz naroda svoja prepričanja zajemali. Za zdaj je enim unija za relativno dobro, drugim za potrebno zlo.

— Častnikom c. kr. avstro-ogerske armade je bilo te dni od poveljnikov s strogim zaukazom zamolčanja povedano, da se je avstro-ogersko državno ministerstvo vojske prepričalo, ka ima ruski poslanec na Dunaji od svoje vlade pooblastilo, najemati za rusko armado one častnike avstrijske, kateri so českega jezika zmožni in jim zagotoviti za „avancement“ za dve stopnji.

— Ruski profesor Sreznevski iz Petrograda, ud jugoslovanske akademije, se bavi zdaj v Zagrebu.

— „Golos“ prinaša jako zanimive date o Rusiji, ktere povzema iz vojaško-statistične zbirke: Prebivalstvo ruskega carstva iznaša 80 milijonov. Od teh spada 4.427.922 prebivalcev na Sibirijo, 1.794.911 na Finlandijo, 4.507.531 na Kavkaz in 1.059.214 na Turkostansko. Najbolj obljuden je Varšavski okraj, kjer je na štirjaški milji 3191 prebivalcev. V malo obljudenih okrajih, kakor v Arhangelsku jih živi le 20, v Jakuskem samo 3 in ob Amurji po 2 človeka na štirjaški milji. V za-

padni, severni in srednji Rusiji prevaguje žensko, v južnih krajih pa možko prebivalstvo. Nova vseučilišča so imela vkup 6175 poslušalcev, tedaj pride na 12.955 ljudi en učiliščni slušatelj. Za vseučilišča izdaje vlada 2¹/₅ milijonov rubljev na leto, vsak slušatelj jo tedaj, predno študije dovrši, stane 1360 rubljev. Viših in srednjih šol je bilo preteklo leto 150 s 38.869 učenci. Na vsako gimnazijo spada tedaj poprek 259 učencev, na 2020 ljudi en gimnazijalec in na 600.000 prebivalcev ena gimnazija. V 35 čisto ruskih okrajih je 9955 ljudskih šol, tedaj na 4700 prebivalcev en učenček. V 6 severno-zapadnih okrajih je 1516 v poljskih pokrajinah pa 2032 ljudskih šol. V baltičkih deželah spada na 19 duš en učenec. Semenišč je v celem carstvu 51 v kterih se podučuje 15.585 bogoslovcev, tedaj v vsacem semenišči 300.

— O ruski železniški mreži pišo v avgsburgsko „A. Z.“ Ruska vlada je vsem društvom, ki grade po Rusiji železnice na novo naložila, da do stavljenega obroka svoje delo dovrše in prometu izročče. V obče stori vlade vse, da se ruska železniška mreža čim prej razširi in dovrši. Posebno pa se nagljuje z zidanjem proge iz Bresta prek Litovskega v Smolensk. Ta važna železnica, ki veže eno od najznamenitijih točk notranje Rusije z zapadnim delom carstva, dolga je 600 vrst ali 86 milj ter se zavoljo svoje dolžine more primerjati največim železnicam na svetu. Dasi ravno se je ta proga začela zidati stoprv početkom leta 1870 vendar se je že junija meseca tega leta za vožnjo odprlo 326 vrst; cela proga pa bode že meseca septembra tega leta gotova. S tako neizmerno naglostjo kakor Rusi so samo še Amerikanci svojo Pacifik-železnico gradili. — Znano je da je Rusija v zadnji vojski z Evropo podlegla najbolj zaradi tega, ker je imela železnice negotove in ni mogla naglo zbrati vojsk iz razprostranih kotov svoje veličine na bojno polje; zatorej je dopolnjevanje železniške mreže v Rusiji neizmerne važnosti za bodočnost.

Dopisi.

?! Iz Ljubljane, 16. avg. [Izv. dop.] — Zadnji čin ministerstva, razpuščenje ustavovernih deželnih zborov je naše liberalce popolnem uničil. Zdaj sprevidijo, da gre njih slava h konci. Vendar nekoliko poguma še imajo in zlasti c. kr. uradniki in c. kr. nameščeni doktorji prava in medicine še prigovarjajo že onemogli meščanski liberalni gardi, da vztraja. Se vè da so naši Prusaki brez moči, sosebno če nimajo vladnega zavetja. Zbog tega se

njih srd izrazuje le z zabavljanjem v kazini in med družimi se najbolj odlikujejo obiskovalci klubovih sob. Ves vihar zabavljic je namenjen le grofu Hohenwartu. Kako fino govore naši Prusaki, je za čuditi. Tako je zadnjič posebno inteligen ten mož izmed kazinarjev rekel o ministerskem predsedniku: „Grof Hohenwart bi bil pač kot konjski hlapec pri grofu Grünne-u za rabo, nikakor pa ne kot minister.“

Tudi oblike navadne uljudnosti so nemčurji že pozabili. Ko je šel zadnjič g. dr. Kosta skozi špitalske ulice, se ustavi neki c. kr. finančni uradnik, se zapači kakor čevljarski pobalin in reče: „Schöner Landeshauptmann das, Skandal!“ To so nositelji nemške omike!

Kako prvotno predpotopno se pri nas vse razvija, temu je najbolji dokaz, da je urednika uradne „Laibacher-Zeitung“ in naslednika gosp. Dimitz-a izbran faktor Kleinmeier-jeve tiskarnice g. Rütting, Prus po rodu in mišljenji. Kako je gosp. pl. Wurzbach v to privolil nam je zastavica, ktere ne vemo nikakor rešiti. Skoro bi mislili, da hoče demontirati staro prislovico: Wem Gott ein Amt gibt,, dem gibt —“ itd.

Iz Maribora, 18. avgusta. [Izv. dop.] Razpuščenje državnega in deželnega zbora je najbolj neljubo zadelo naša poslanca Seidl-na in Brandstätter-ja, kajti končano je za nekoliko časa, morebiti va vselej prijazno in razkošno življenje na Dunaji na stroške vsakdanjih 10 gold. Misliti je vsaj, da si volilci zdaj izvolijo druge zastopnike, ki bodo bolje zagovarjali njih koristi, ki so kri od njih krvi, naše gore listi. Sicer pa hočeta oba, „strah v Kamnici“ in „Radvanjski Fric“ zopet poskusiti svojo srečo, to je kandidirati. Slednji je te dni v Mariboru v neki družbi javno izrekel: „Če pri volitvi propadem, nič ne izgubim, če pa zmagam in sem voljen, je vendar dobro. Za riskirati ni nič.“ Iz teh besed se vidi, da je „Fric“ poslanstvo že nekako rokodelstvo, da hoče biti poslanec po vsaki ceni. Kdo bi mu to tudi zameril. Življenje v Radvanji mora biti vendar dolgočasno iz znanih uzrokov, in Dunaj je vsaj mikavna prememba. Čudno pri vsem tem je le to, da je ravno Maribor tak častilec dosluženih vojakov in oficirjev v pokoji, kateri se ne odlikujejo nikakoršnjimi zaslugami, nikakoršnjimi posebnimi lastnostmi. To vsaj ni zasluga, da vzame tak hrust, kakoršen je Seidl, penzijo in tako živi na stroške države od davkov, ko bi lahko še 20 let služil. Seidl-nova edina zasluga je menda ta, da je ovohal ruske rublje, kar pa ni ravno toliko, kajti taki ljudje imajo za denar jako dober nos, ki so v vedni denarni stiski. — Fric Brandstätter pa je imeniten, ker kot posestnik plačuje 2 gl. 12¹/₂ kr. davka, ker ima lepo „Schmachtlocke“ in še druge

Listek.

Izkušnjavstvo.

B a s e n.

(Po Krasinskem poslovenil L. G. Podgoričan.)

(Dalje.)

Ko je bil vzdignil oči, zagledal je skozi vrsto na stečaj odprtih duri v daleki sobi prestol solnečne jasnosti, vzvršene nad nemirno morje plesalcev; na prestolu je sedel samovladar življenja in smrti, sedel pod zavesami iz samih praporov. Iz enega, na kosce raztrganega, pala je časi pa časi kaka kaplja krvi, le da nihče ni maral za njo, samo mladenič! Po vsakem kapnotji je z vso silo svoje duše odgnal vabljava mamila in čisto-oko pogledal in obrnil se od skušnjave.

V tem so se gnječje jele razmikati na desno in na levo od prestola noter do mladeniča se je raztegnila široka cesta čez vse čumnate. A s prestola je stopil gradu gospod in svobodno šel, kakor bog — sredi na tla poklekujočih; svobodno je šel k mladeničevemu sedalu, ne enkrat mu ni zaostal korak, bolj in bolj se mu je bližal — divno krasen in mogočen! Mladenič je vstal in smélo pogledal mu v oči — življenju in smrti gospod ni nabral čela, temuž z vabljivim glasom je rekel: „Idi, pejdeva skupaj — pokažem ti svojega

gradu čuda“ — a ker je mladenič stal, kakor prikovan, stopil je k njemu, poljubil ga na čelo in potegnil ga seboj.

Mladenič je šel z materino rakvo, migljajočo mu pred očmi, a roka se mu je tresla vsled jasno kipeče krvi mogoteu na roci, — mogoteu, ki je s strašnim glasom grmel na svoj ljud, s tovarišem pa divno-glasno, ljubeznjivo razgovarjal se. Omenjal je minolost, neprestrašeno umorjene matere ime je izgovoril tako, kakor bi nje smrt ne bila težila njegove vesti; podoba je bila, da ni čisto nič dvomil, ka je na vekov veke zginila s sveta, in razodel je mladeniču drugo bodočnost — ogromno, znamenljivo v osodni knjizi — netil je njegove mladostne želje in niso se mu smilile obljube, časi pa časi je pa tudi na videz razvnel se, kakor da je božji poslanec. Nesrečni mladenič je svoje oko v tla obrnil od njegovega obličja, vabljivega tako, kakor je antikriščevo obličje vabljivo. Vsaka skušnjavčeva beseda mu je pala na sree, kakor kaplja jeze, in iz nje se je črv izlegel. Tako sta prešla skupaj dolgo vrsto čumnat sred ljudi, ki so se priklanjali do malahitove podloge.

Gradu na drugem konci, precej na gospodovo povelje so se medove duri odprle in tisoč in tisoč je povzdignilo jih glasove, in željno so pogledali durim čez prag. „Dej, to je moj zaklad“, dejal

je mogotec, „gledi, ter veruj v mé!“ A mladeniču se je zdelo, da stoji na kraji neskončnih ognjenikov. Blisk, švigajoč iz njih dolov tu z njihovih skalovin je moril gledalce; vili so se po njih potoci tekočega zlata in srebra; kakor se božja mavrica oboče nad zemljo, tako so se nad njim šibili otroci iz ametista. Slišal se je žvižg podzemskih plamenov, tresli so se holmi, rušile so se špilje in demantovih grud novobitja so se stvarila iz njih rušin. Zdaj pa zdaj se je iz teh ognjenikov oglašalo tako, kakor se razlega pojemljčih smrtnikov krič, kakor bi bil kedo verige trl v kakovi globeli, in prepeljavale so se človeške podobe po teh jasnostnih progah — tako, kakor se prepeljuje črne maroge v meseci. Zdaj je mogotčevó oko krvavo srdito vsplamenelo, postave so vspele vsaka svoji roci, rožljale so z verigami in neprenehoma prosile vsaka samo eno kapljo vode, le trenutnega oddeha. Ni jim račil odgovoriti, sleherno trenutje pak je nekoliko palo jih v ogenj notranjega žrela, drugi pa so okovani in umirajoči vsipali se za njimi. Mladeniču se je zdelo, da je njih podobe že popreje videl na zemskem površji, le bliskavice so mu zaslavljalje njih obraze, njihovih verig rožljanje mu je glušil njih jek, mrak, enak svitlobi na pustini, ta je vse zalil in zakril. V tem so se medove duri zaprle in življenju in smrti gospod je

reči. Ako človek premišlja življenje teh dveh Mariborskih kandidatov, mora končno dosledno sklepati, da je jako dobro, ako človek kot c. kr. častnik spozna bogato ženo, da potem vzame penzijo in ženo, slednja pa njega v rejo, da pozneje nekoliko po krčmah rentaci in tako ljudi oslepi, da ga volijo kot poslanca, ktera služba ima to dobro, da človek uživa čast in druge reči, ter se za nekoliko časa iznebi svojega vsakdanjega domačega križa, vrh vsega tega pa dobi še vsak ljubi božji dan deset goldinarjev v popolnem veljavnih avstrijskih bankovcih.

Kakor pa kažejo zadnje dogodbe v Kamnici, kjer je bila Seidl-nova samovolja skoro dobila čutiljive nasledke, kakor se izrazuje javno mnenje, je skoro že določeno, ka Seidl in Brandstätter ne bota več voljena, nego da jih javno mnenje vrže med staro šaro, kamor sta si zaslužila.

Iz Celja, 15. avg. [Izv. dop.] (Osnova nove narodne zavarovalne banke „Slovenije“.) Nekteri narodnjaki so napravo narodne občne zavarovalne banke potrebno spoznali, kar je gg. Treuensteinu in Janežiču povod dalo se sestavljanja dotičnega operata in pravil poprijeti. Ko je bilo delo zgotovljeno, se je ožji odbor štirih gospodov sestavil. Ta ožji odbor ima v svoji sredi iz Ljubljane znanega izvedenca, Miroslava Treuensteina, kteri je po slovanskih deželah potoval, da bi si potrební materijal za statistiko nabral. Na podlogi statistike sestavil se je program, iz kterega se razvidi, da se napravi narodna banka, in novci, ki se za zavarovanje v ogromnem številu v tuje dežele iztirajo, doma ostanejo. Vsled programa se je ožji odbor do taciñ mož obrnil, do kterih ima narod zaupanje in do taciñ narodnjakov in ljudi, kteri morejo banko tudi denarstveno podpirati. Iz teh gospodov se je sestavil osnovalni odbor, kteri 28 členov šteje. 15. t. meseca se je sklical ta odbor ter volil opravilni svet. Ob 11ih predpoldnem se je sešel odbor. Enoglasno je bil znani rodoljub dr. Kočevar kot prvomestnik izvoljen, in pozdravil prav srčno iz Ljubljane, Maribora i. t. d. prišle gospode ter v kratkem poudarjal, da je Slovencev jako treba narodnega denarnega zavoda, oziraje zavarovalne banke. Potem poprime gospod Treuenstein besedo, in obširnejše govori, kaj je vodilo odbor ta zavod osnovati. Spoznala se je opravičenost nazočnih 18 odbornikov in gospodov tega odbora, kteri so svoja pooblastila, ki smo jih 7 šteli, veljavno sklepali. Nazoči gospodje so bili: Dr. Kočevar, dr. Costa, dr. Zarnik, dr. Rapoc, knez Salm Raifferscheid Krautheim, Josip Hauswirt, Dragotin Ahčin, Florijan Konšek, Franjo Šentak, Ivan Janežič, Andrej Pirnat, Jakob Kureš, Ivan Stuhec, Vekoslav Pesarič, prof. dr. Valenta, Miroslav pl.

Treuenstein in Josip Gécelj. Pooblastila pa so poslali: Dr. Ulaga, Davorin Miheljak, A. Žvanut, J. Debevec, stolni prošt dr. Janez Zl. Pogačar, Moric Ripšl in M. Herman. Pismo je bilo zmenjeno, da gospodje ki niso pooblastila poslali, se stem slagajo, kar se bo z večino glasov sklepalo. Dr. Costa, predlaga, da se načrt pravil prečita in perovodja voli. Za perovodjo je bil Josip Gécelj voljen. O 1. §. govori g. Rapoc iz Maribora in nasvetuje naslov društva „Jugoslavija“ sedež pa Ljubljana. Dr. Costa v daljšem govoru razlaga z ozirom na lego in na to, da je Ljubljana središče Slovencev, da ima na vsak način sedež banke v Ljubljani in naslov „Slovenija“ biti. Dr. Zarnik se popolnoma s tem slaga, ter pravi, da je naravno sedež banke za Ljubljano odločiti, ker bi gotovo tudi Čehi tako banko le v Pragi napravili, in tu sta središča dotičnih dežel. Dr. Rapoc se stem slaga in odstopi od prvega dela svojega predloga. Dež. sod. svetovalec Pesarič tudi govori za sedež v Ljubljani, delokrog banke pa da bi le avstrijske dežele obsegal. Dr. Costa stavi predlog za delokrog banke, avstrijsko cesarstvo s pridržkom, da ogersko ministarstvo banko tudi za Translajtanijo koncesijonira. Z večino glasov se je sprejel predlog, da ima banka ime „Slovenija“ in sedež v Ljubljani. Glavnica banki je 2.000.000 for., ktera se z 10.000 delnic po 200 for. utemelji. — Po obedu se je zborovanje nadaljevalo in debata o načrtu pravil je prav živahna postala, ktere se je posebno dr. Costa udeležil. Nekteri §§. so bili popravljeni in se načrt pravil odobril. V odbor za sestavljanje načrta pravil so voljeni, gg. Vekoslav Pesarič, Ivan Stuhec, Miroslav Treuenstein in Josip Gécelj. Ker je tehnično delo glede po Treuensteinu izdelanega operata gotovo, se bo v kratkem prošnja za koncesijo vložila. Do prvega občnega zbora se je sledeč odbor voli: Za predsednika knez Salm Raifferscheid Krautheim, za podpredsednika dr. H. Costa, za odbornike so voljeni: Andrej Pirnat, Vekoslav Pesarič dr. Ulaga, dr. Valentin Zarnik, Josip Hauswirt, dr. Štefan Kočevar, Prof. dr. Valenta, Ivan Stuhec, Dragotin Ahčin, Florijan Konšek, dr. Franjo Radač in M. Herman; za namestnike Jakob Kureš, Franjo Šentak, dra. Josip Rapoc in A. Žvanut, v pregledni odbor: stolni prošt dr. Ivan Zlat. Pogačar, Gustav Tönies in Jože Debevec

Iz Trbovelj, 17. avg. [Izv. dop.] — Pri zadnjih volitvah za štajerski deželni zbor izneverili smo se bili Trbovljci svojemu narodu, izstopili smo bili iz narodnega v sovražni tabor, izdali smo bili svoj narod, kajti vsi štirje od nas v Celje poslani volilci, volili so naše nasprotnike, in s tem celemu Trbovlju naklonili sovraštvu vseh poštenih narodnjakov.

Trbovljci! Zdaj je prišel čas, da lahko to, kar smo takrat zakrivali, zopet poravnamo, — da se zopet lahko z našimi vrlimi brati iz savinske doline sprijaznimo: kajti deželni zbor štajerski je razpuščen in nove volitve so razpisane. Zdaj je toraj čas da pokažemo svetu, ka nismo še popolnoma odpadniki, da še bijejo naša sreca za narod, da se še nismo popolnoma izneverili narodu. — Možje zgrabimo toraj urno za duševno orožje, in stopimo na dan volitve pogumno pred sovražnika, in zagotavljam vas, da zmaga bo naša.

Vi pa naši sosedje pri sv. Jakobu v Dolu, pokažite zopet svetu, kakor pri zadnjih volitvah, da si namreč zopet izberete može, kteri bodo z narodno stranko postopali. — Kličem vam toraj vsem: Le složno in pogumno!

Iz Dunaja, 17. avgusta. [Izv.-dop.] Obnašanje Nemcev poravnanju nasproti je tako, da nas, ki nam je Avstrije treba, nikakor veseliti ne more, pač nam mora oči odpirati, da spoznavamo kaj nas vse Slovane čaka. V zadnjem poslanji sem obrisal ton, ki vlada v tukajšnjih največjih listih. Pogledimo denes v ustne in pismene izjave nemških društev in strankinih vodjev. Ni treba da nazaj segamo, vzemimo samo v roke zadnje častnike in berimo „program“ in „volilni manifest“ Prúso-manov, ki so se sešli v sv. Hipolitu (St. Pölten). Tu se bere strasten, srdit, ognjen, divji čut Nemca, ne proti Hohenwartu nego samo proti Slovanu. „V oči napadov Slovanov na Nemštvo odgovorimo mi nemški možje“, itd. — „mi hočemo napade Slovanov na naše ustavne slobode in naše nemštvo z vsemi pripomočki odbiti.“ — „mi slovesno obljubimo brez obzira na tuje koristi svojo narodnost varovati“ — „mi sami nečemo pomoči, milijone nemških sorodnih bratov českemu, slovenskemu in kdo ve kteremu posilstvu izročiti“ itd. itd. V tém tonu so možje, ki so v sv. Hipolitu vkup stopili nemško ljudstvo ogovorili.

Kaj pomaga če dokažemo lopovstvo, nesramnost in breztemeljnost taciñ ščuvanij proti nam; kaj je iz tega, če se med Nemci sami še dobodo nekteri hladnokrvnej možje, ki pogublajo in obžalujejo tako z ničemer opravičeno obnašanje. To je vendar le gotovo, da se tako vedno bolj širi in uglobljeva brezobziren a nezaslužen srd na nas Slovane, in da to hujskanje brez vpliva in vspeha ne more ostati. Je logika in metoda v tem postopanju, namreč ta: Nemcem življenje v monarhiji ogreniti in jih pripraviti zrele za zedinjenje s pruskimi brati. To je, rekel bi, najbližji namen, daljši pa izvira iz instinkta. Nemci čutijo, da jih čaka ogromen boj s Slovanstvom, zato to sovraštvu, ki vzplameni pri najmanji priložnosti. In s tem bode treba računati — v bodočnosti! — Hammer oder Am-

ukazal; „Ob dvanajstih bodi v prestolni sobani — tam izveš, kar izveš.“

Zdaj pa, kamor koli se je obrnil mladenič, povsodi so ga gnječe pozdravljale s kričem. Tudi so bili taki, ki so mu roke poljubovali, zato ker se je njegova dlan bila dotaknila njihovega gospoda. Povprašali so ga, kake pesmi ima rad, in tekoj so godei zagodli; prinašali so mu v prozračnih čašah pijače. Mladenič se je čudil in zaničeval je vse to od kraja, kasneje pa je začel ponosno gledati in ukazovati.

Na prekrasni strani, sredi vonjivih grmičev, na aksamitovih šarenicah je našel družbo vdanih ženskih in živih devic. Ko hitro je bil prišel do njih, takoj so se vsele okrog njega; vsaka ga je pozdravila z rajskim nasmehom, vsaka ga je poljubila, kakor bi bila sapica dihnila va-nj, in evetice so metale na-nj. Vročina mu je razvnela lica; začutil je, da bi v sovražnikovem gradu srečen utegnil biti, in to čutje mu je, kakor grom, pretresnilo srce. Jame bežati — one se ženó za njim in šumé s plapolajočimi krili. Celi dve uri te dolge noči sem gledal, kako je bil zapleten, zmóčen, kako se je boril sam s seboj; prosil je nebeškega očeta za moč in poštenje, kmalu pa je v obupnosti begal po sobanah in iskal orožje da bi prodril prsi, ali ni ga našel nikder! Kmalu je

zopet obrnil se v čarokrasne ženske in device, preklinjal jih in zaničeval, trgal njih mušelinaste zavoje in z nogami teptal po njih. One so pa jokale in ponižno prosile: „Le eno, samo eno nam povedi, da jo ljubiš!“ — Naposled je zmóčen vskriknil: „Ljubim!“ — in stisnil v naročje ptujega rodú devico, svoja vroča ustna pritisnil na njena in odpeljala ga je v prestolno sobano.

Tam je živenuju in smrti gospod zopet sél pod priborjene prapore. Udarila je nekova ura po noči; dvoranje so se ustopili na okrog. Glasnik je zaklical pred pragom čakajoče in prišli so vshodnih in zahodnih kraljev poslanci. Dolgo časa so imeli sprevod, slaven sprevod, a vsakdo je pred prestol postavil zlato osodno čašo, napolnjeno s pepelom vseh tistiñ, kateri so v sveti pravici vojevali po raznih straneh sveta in poginili; ko pa so bili vsi zvrstili se, stopil je pred-nje bojni vodja in osodno knjigo in pepelnik postavil na tla. Mladenič je zagledal svoje umorjene matere ime na njem — stemnilo se mu je pred očmi — nič ni videl nekoliko časa, celó svoje krasne tovaršice ne — slišal je samo gospodovo vprašanje: „Kateri so resnično umrli, ali ne vstanó?“ — poslanci pa so odgovorili: „Gotovo ne vstanó, nikoli!“

V tem so pristopili dvoranje in po obeh straneh v sobani pa slopeh iz črnega granita so raz-

stavili pepelnike in s plamenom prižgali njih vrhé. Pepel je sinje vsplamenel, bled dim se je valil po zraci in gospodu donašal smrtno vonjavo.

In zdelo se je mladeniču: vse, kar je videl o večernej uri — da je sen bilo; zdelo se mu je da so te trume svetu gospodje, a kralj, da je njih vekoviti vladar.

Po vseh sobah v gradu je vstala miza in in obtičala sredi plamenečih pepelnikov. Devica jo mladeniča poprosila, da bi šel k gostiji; gospodar sam je stopil s svojega prestola, pokimal mu in pokazal mesto, in vsi, kolikor je bilo nazočnih, seli so k ti mizi.

Prav mladeniču pred očmi je stal slop, ki je držal materin pepel. Kader koli je pogledal va-nj, vselej je kozarec spustil na tla; vsak pot pak mu ga je Milica zopet pobrala in podala. Ali čem delj, tem grozejše in strašnejše se je njegov duh boril s zmóčenostjo, rad bi se bil vrnil k svoji poprejšnji veri in nadi; ali vse, kar je bilo okrog njega, zavijalo mu je razum v gost zavoj. Strupovite napitnice so se vrstile okrog — moral je piti gospodu na čast — prsi so mu oslabele, ude mu je mrz poparil; čelo se mu je pooblačilo vsled zimnega potu; ljudje pepelnik, oboči so mu migljali pred očmi. Razgovori, njih hrum, godba — nje zvunci, Milica — nje besede, vse to je stopilo se v grozen truš, nestrpljiv mladeniču; in tako so minole poslednje ure! (Dalje.)

bos sein — to je Nemeec pel in pravil, poje in pravi še zdaj. Nakovalo neče biti, to je nam, ki so tako dolgo po nas toikli, naravno zdi. A da tako upije, že kader ima samó izgled, da ne bode več kládivo, to bi moralo nas Slovane same do obupnosti pripraviti, da vzpored ne moremo živeti.

Politični razgled.

Volilna agitacija se je začela povsod. Na Štajerskem je razglašen po e. kr. namestništvu zapisnik volilcev velicega posestva. Ustavoverneži so brž glas zagnali, da je ta zapisnik sestavljen njim na škodo, ker bi bili izpuščeni nekteri liberalni ustavoverci. To je zopet eden tistih pripomočkov, s katerimi ustavoverci nad ministerstvom vikajo. Gotovo je, da so zadnjič nekteri volili v tej skupini z jako dvomljivo pravico, se vé podpirani po vladnih organih. — Iz Koroškega se izvé, da potuje deželni predsednik, ki je iz Dunaja vrnil se, po okrajih okrog. Bode-li voljo imel podpirati spravoljubno stranko, to bode dejanje pokazalo. — Klic: bodimo edini, gre po vsem nemškem časopisji: Torej bodimo tudi mi Slovenci edini in delavni!

Ministerski časniki sami ostro prijemajo ustavoverno novinarstvo, ki poskuša med Nemei vpihati sovraštvo do Slovanov. Traktirajo jih naravnost z imeni, ktera jim gredo: sleparji in podporniki pruskega cesarizma.

Število poslancev, ktere pošljejo posamezne dežele v deželni zbor, se naslednje razdeli. Izmed dežel, katerih deželni zbori niso razpuščeni pošlje Galicija 38, Bukovina 5, Dalmacija 5, Kranjska 6, Vorarlberg 2, Istra 2, Gorica 2 in Trst 2 poslancev. Izmed tega števila jih je do zdaj 57 glasovalo z vlado. Česka voli 54 poslancev, Moravska 22, Šlezija 6, Dolenje Avstrijsko 18, Gorenje Avstrijsko 10, Štajerska 13 in Tirole 10 poslancev. Po mnenji „Vaterland-a“ utegne vlada pri novih volitvah dobiti za-se 99 poslancev proti 30 ustavovernim, tako da bi brez Čehov in Moravanov imela večino dveh tretjin.

Shod cesarjev v Gaštajnu in dogovaranja Beusta z Bismarkom je tudi Francozom jako nepovoljen. Skoro vsi listi se ostro o njem in o Avstriji izražujejo. Toliko bolj pa so zadovoljni naši in berlinski prusaki, ki imajo upanje zvbati zopet Avstrijo na led proti — Rusom.

Kako si Čehi mislijo po nagodbi ravnati gledé Magjarov ali ogerske nagodbe od l. 1867 kaže članek „Pokrokov“ pod napisom „Magjarom.“ „Pokr.“ pravi, da Čehi dualizem in ustanove gledé skupnih zadev, delegacije, v neki stopnji priznajo, da se pa zavarujejo proti vsem posledicam, ki bi za tolitavsko polovico škodljive bile. „Pokr.“ protestira proti temu, da bi Magjari skušali neogerske dežele v tako zavisnost spraviti, kakoršne bi sami od te polovice ne želeli. Kakor bi Hohenwart ne imel ni s prošlimi ni z bodočimi dogovori ogerskimi prav nič opraviti, tako se od česke strani tirja, da se Andraš ne meša v naše stvari.

V Dublinu na Irskem je bila francozka deputacija z veliko navdušenostjo sprejeta. Množina ljudstva je bila po ulicah, kjer so slavoloke delali in nagovore imeli, v katerih se je prijateljstvo Irske s Francozko poudarjalo. — Znano je, da Irci že dolgo upajo od Francozov oslobodenja iz angleškega jarma.

Italijani, ki so v Odesi naseljeni, praznovali so sijajno dovršenje italijanske edinosti. Rusko ljudstvo v Odesi je svoje simpatije do Italije s tem pokazalo, da je napravilo praznujočim velikansko ovacijo, ktere se je posebno meščanstvo in nižje ljudstvo udeležilo.

Garibaldi je jako nevarno zbolel. Njegov sin je bil telegrafično poklican k njemu na kozji otok.

O razmeri Rusije k Francoski pišejo zdaj posebno francoški listi. Ker je Ruski car izrekel generalu Leflo-u svoje obžalovanje zaradi razkosane Francoske, vidijo vsi v tem začetek nove zveze med Rusijo in novo Francosko. Vidi se iz francoskih

glasov, da se taka zveza, ktero so ruski narodni časopisi kot za slovanstvo dobro že zdavnaj poudarjali zdaj želi na Francoskem.

Iz Petrograda se „Wand.“ brzojavlja, da je ruski car ostro okaral careviča naslednika, kateri je generalu Leflo-u govoril v Nemčiji sovražnem smislu.

Tudi v Srbiji so zdaj volilne priprave. Čuje se, da ima napredna stranka največ tal.

Razne stvari.

* (V očigled novim volitvam) se že pričinja običajni ravs in kavs po krčmah, kjer zanosljani moželjni pri vrčku piva in klobasicah s hrenom tirajo visoko politiko. V neki krčmi je bilo te dni, da sta se nemčurski meželj in neki pol-narodnjak do hudega poprijela. Pol-narodnjak se je v prepiru vedno bolj možato odgovarjal, in ko mu nasprotnik, kteremu se tudi nekoliko sline cedé biti poslanec, reče: „A bas bollen diese Bindischen, so sami osli!“ mu zavrne pol narodnjak: „Posebno, če Vas za poslanca volijo.“

* (Strašen ogenj) je skor celo vas Vižmarje blizu Ljubljane pokončal zadnji pondeljek. Začelo je dopoldne goreti in gorelo je skoro celi dan. Precej gospodarjev je zavarovana imelo svoja pobištva; ali kaj ko jim je pogorelo mrve in mnogo družega, kar se navadno ne zavaruje! Škoda je tedaj silna. Kako se je ogenj začel, ni še znano. Komaj pa je v Vižmarjih ugasnil ogenj, začelo je vtorek popoldne goreti v Poljanah, ne daleč od Št. Vida in Vižmarjev, in, kakor slišati, pogorelo je 5 ali 6 hiš. Tudi o tej nesreči pričakuje se natančnega poročila.

* (Društvo sv. Mohora) ravnokar razposilja udom svojim 6 knjig, namreč 1) „življenje svetnikov in svetnic“ 6. snopič; 2) „življenje Kristusovo“ 3. snopič; 3) „živali v podobah“: Ptice, 2. snopič; 4) „nauk o gospodinstvu“ in „Bučelarček“; 5) „večernice“ 24. zvezek; 6) „kalendarček“ za leto 1872.)

* (Novi notarijati na Kranjskem.) Vsled odloka pravosodnjega ministerstva in e. kr. više deželne sodnije v Gradci so razpisani notarijati s sedežem pri e. kr. okrajni sodnji na Brdi, v ilirski Bistrici, v Kranjski gori, v Ložu, v Tržiču, na Vrhniki in v Senožečah, za ktere kraje do zdaj še ni bil noben notar sistemiziran. Vrh tega je tudi razpisan izprazen notarijat v Ipavi. Prošnje z dokazom znanja slovenščine naj se predložé v 14 dneh pri e. k. notarski zbornici v Ljubljani.

* (Odlikovanje.) Gospod Peter Mussi, nadučitelj v Šoštajnu je dobil za svoje večletno, marljivo in uspešno delovanje na šolkem polji zlati križec za zasluge (Verdienstkreuz.)

* (Imenovanje.) Nj. vel. cesar je imenoval dr. Josip Čižmana za rednega profesorja cerkvenega prava na dunajskem vseučilišči. Čižman je rojen in odgojen Slovenec, po duhu, če prav čujemo, pa Dežmanov brat. Usled tega se tudi piše „Zhišmann.“

* (Razpisana je služba) e. kr. okrajnega sodnika v Mokronogu. Letna plača 1300 gl. Prošnje naj se vložé do 2 septembra pri e. kr. okrožni sodnji v Novem mestu.

* (Državni dolgovi na celem svetu) znašajo zdaj čez 41.000 milijonov goldinarjev. Od leta 1849 do l. 1870 so se državni dolgovi več nego podvojili, narasli so za 21.000 milijonov, to je vsako leto za eno milijardo (1000 milijon.) Pa za kaj je ta denar potrošen? Za omiko, železnice? Ne, nego 88 procentov so zapravili za vojske in enake neplodnosti. Domača petletna vojska v severni Ameriki je povzdignila Amerikanski dolg od 180 milijonov na 5510 milijonov! Amerika je vendar v petih letih plačala že 900 milijonov narejenega dolga, med tem ko tudi bogata Angleška v 55 letih ni plačala več kakor 610 milijonov; druge države pak ne samo da nič

dolgov ne plačajo, temuč še nove dolgove delajo in davek podložnikom množé.

* (Vročina na južnem Ruskem.) Novorossijskij telegraf piše: Tako tropičnih dni, kakor smo jih ravno preživeli, se ne spominjajo najstariji ljudje. Dne 31. julija je kazal toplomer ob dveh popoldne 45 stopinj (Reaum.) toplote. V malo minutah se je jajce v pesku skuhalo na mehko, kovani predmeti kakor kljuge pri vratih, držaji na balkonih so bili tako razpaljeni, da se jih ni smelo dotakniti. Železne strehe in marmelnasti tlak so bili tako razbeljeni, da je bilo še po noči na ulicah za zadušiti. V hišah se je raztajala vsa maščoba, salo in sveče; po hladilnih pijačah je bilo tako hrepenenje, da so bile vse pivnice naltlačene. — Vročina je uničila po najnovejih vrtilih v nekterih okrajih vse poljske pridelke.

* (Nemška učenost.) Veliki učenjak, profesor Nassl je na opavski gimnaziji prednašal tudi statistiko in pri tej priliki napadal Slovane in posebno nas Slovence. Očital in smešil se je o nas premodri gospod svojim opavskim dijakom nasproti, da smo si celo besedo „ura“ izposodili od Nemcev, ker v svoji „Gründlichkeit“ menda ni vedel, da je nemška beseda „Uhr“ iz latinskega slova „hora“. Mi to zbog tega tu navajamo, ker je bil gosp. Nassl več let v Ljubljani za profesorja statistike in zgodovine in se vendar — dasi so mu dijaki celo okna pobili in je ljubljanski policist Perona dosti „v caker hodil“ zaradi njega — ni družega o Slovcnih naučil, nego izreči „kolko ura.“ Spominjamo se pa pri tej priliki, kako je nekdanj v Ljubljani znan narodnjak zavrnil nadležnega nemčurja, ki ga je v kavarni prašal: „Sie, wie heisst denn der Stockfisch slovenisch?“ — „Den Stockfisch lassen wir schon den Deutschen“ odgovori narodnjak nemčurju, ki na to ni rekel ne bev ne mev.

* (Atlantiški telegraf) si je pridobil nov „triumf“. Natančen popis o banketu v slavo romanopisca Walter-a Scott-a, kterege so obhajali v Edinburgh-u, je bil tiskan v večernih listih ameriškanih časnikov še istega dne. Amerikanski poročevalec je odposlal 7 „depč“, ktere so bile vsled ameriškanske časnikarske uprave v istem času v Novem Yorku, Novem Orleans-u Havani, Montrealu, San Francisco itd. v 230 dnevnikih tiskane. Podpisan pa je bil ves banket, obhod, mesto Edinburgh, in razstava Walter Scott-ovih relikvij.

* (Gaulois) francoski list poroča skoro neverjetno vest, da se je največja egiptovskih piramid, namreč Keop-ova podrla ter zasula nekoliko potnikov, ki so pregledovali njene notranje prostore. Ta ogromna stavba je bila na podnožji 746' (angleških) dolga in 450' visoka. Bila je spominek kralja Keopa iz četrte memfiške dinastije in stavljena več nego 3000 let pred Kristusovim rojstvom.

* (Pepel iz milijona bankovcev.) Neki francoski častnik hrani za spomin škatljičico, v kateri je pepel iz enega milijona frankov. Izročena mu je bila namreč vojskova blagajnica, ktera bi bila po bitvi pri Sedanu prišla Prusom v roke. Da bi je Prusi ne dobili v roke, je sežgal častnik celi milijon v kasi hranjenih bankovcev, pa si popred vse številke bankovcev zaznamoval. Ko so Prusi prišli, so našli mesto bankovcev le pepel, kterege si je previdni častnik v spomin ohranil.

* (Veliki knez Konstantin) bratruskega cara, biva že več dni v Parizu, kar daje nekterim časnikom povod k raznovrstnim kombinacijam.

Za Tomšičev spominek.

	Prenesek . . .	1479 glđ. 50 kr.
Gosp. Štefan Vrankar, župnik pri Jezeru	1 „ — „	
„ Janez Stular, posestnik „	1 „ — „	
„ Peter Muri, „	1 „ — „	
„ Franjo Ahčin, daccar v Lokvah pri Karloveu	1 „ — „	
	Skup . . .	1483 glđ. 50 kr.

Listnica opravištva.

Gosp. Jan. Sk. v Žalcu. Do konca leta iz naša naročnina 3 gold. 90 kr.